

1. Pääsiäisen jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Joh. 20: 19 - 31

Tänä päivänä kerrottava tapaus, jossa Vapahtajamme lohduttaa hellämielisimmän äidin tavalla murheellisia opetuslapsiaan, on kaikkein ihanin ja virvoittavin evankeliumi sille sydämelle, joka ikävöi Häntä ja tietää, mikä sanomaton autuus on, kun Vapahtaja ilmoittaa itsensä meille syntiemme sovittajana ja antaa meidän uudelleen tuntea rauhansa ja ilonsa.

Tämän päivän evankeliumissa puhutaan siitä, että Jeesuksen opetuslapset olivat koossa suljettujen ovien takana juutalaisten pelon tähden saman päivän iltana kuin Jeesus oli noussut ylös haudasta. Heidän mielensä tila voidaan tuntea paremmin kokemuksesta kuin selittää sanoilla. He olivat osoittaneet mitä suurinta uskottomuutta Herraansa ja Mestariansa kohtaan siinä, että Hänen kärsiessään he kaikki hylkäsivät Hänet ja pakenivat. Tähän oli kaiketikin syynä se, ettei heillä vielä ollut oikeaa käsitystä ja valoa Jeesuksen sovintokuolemasta eivätkä ymmärtäneet sitä, että Jeesuksen piti kärsimisensä ja kuolemansa kautta raivata tie valtakuntaansa sydänten Kuninkaaksi. He olivat huonot ja heikot lampaat, mutta kuitenkin Hänen omansa. Hänen rakkautensa oli kerran vuodatettu heidän sydämiinsä Pyhän Hengen kautta, ja he tunsivat todella sydämissänsä salaisen sisällisen pakotuksen, ikävöitsemisen ja halun Hänen puoleensa. Vaikka he olivat paenneet Hänen luotaan, Hän oli kuitenkin heidän sydämensä kallein tavara ja sellaisena pysyi, eivätkä he pyytäneet enempää kuin saada Hänet jälleen takaisin. Tämän näemme selkeästi monesta asiasta, ja erityisesti siitä keskustelusta, jonka opetuslapset kävivät Herran Jeesuksen kanssa Emmauksen tiellä, missä he eivät vielä tunteneet Häntä.

Me voimme kyllä arvata, mitä opetuslapset olivat puhuneet keskenään ollessaan koossa suljettujen ovien takana juutalaisten pelon tähden. Tottakin heillä mahtoi olla käsillä tuo kallis aihe, nimittäin **Vapahtajan ylösnouseminen**. He keskustelivat tärkeästä asiasta, **oliko Jeesus todella noussut ylös**. Mutta miksi he sitä saattoivat vielä epäillä, kun jo monet heistä itse olivat nähneet Hänet silmillänsä. Paljon enemmän heitä suretti heidän sydämissään soimaus, että he Hänen kärsiessään olivat olleet uskottomia

1. Pääsiäisen jälkeinen sunnuntai

Häntä kohtaan. Jokainen tunsi elävästi hätänsä syvällä katumuksella ja halusi sydämellisesti saada pahuutensa anteeksi ja tulla jälleen otetuksi armoon.

Kyllä me voimme jotenkin ymmärtää näiden Jeesuksen opetuslasten tilan; mutta on varsin mahdotonta selittää, millainen Jeesuksen sydän oli Hänen viheliäisiä lapsiansa kohtaan, joita Hän rakasti niin palavasti ja joitten Hän tahtoi niin mielellään antaa tuntea Hänen rakkautensa ja aiemman armahtamisensa sekä tehdä heidät osallisiksi kaikesta ansiostaan heidän syntiensä anteeksi saamiseksi, heille iloksi ja rauhaksi. Niin tutkimaton kuin Jeesuksen rakkaus on, niin virvoittavaa ja autuasta kuitenkin on hätääntyneille sydämille, kun he saavat Jumalan Hengen armon kautta katsella Hänen lempeää ja armahtavaista sydäntään ja hengessä yhdistyä siihen seuraan, johon Jeesus tulee tänä päivänä rauha ja autuus mukanaan.

Jeesuksen lammasraukat olivat tuona päivänä kokoontuessaan levottomia ja neuvottomia. He olivat maailmassa pilkattuja ja vainottuja sentähden, että he olivat kerran antaneet itsensä Herralle Jeesukselle. Sentähden heillä ei ollut mitään lohdutusta odotettavana maailmalta, eivät he myöskään voineet rohkeudella antautua Jeesuksen vihollisten ja pilkkaajien seuraan, vaikka he sillä vielä olisivat voittaneet ihmisten suosion. Niin ollen oli varsin harvoja, joiden seurassa he uskalsivat olla rauhallisia ja oikein avata sydämensä, eikä siinäkään vähäisessä valitussa seurassa ollut oikeaa rauhaa, sillä Jeesus oli poissa. Siinä tilanteessa uskollinen Paimen päättää yhdellä kertaa lopettaa kaiken heidän hätänsä ja murheensa ja täyttää heidän isoavaiset sydämensä autuudella ja rauhalla. Hän päättää itse astua heidän keskelleen, lahjoittaa heille rauhansa, osoittaa heille haavansa ja antaa heidän niissä katsella Hänen rakkauttansa ja heidän armoittamistansa.

Silloin saattoivat Jeesuksen opetuslapset totuudessa sanoa: Herra Jeesus! missä Sinä olet, siellä on rauha ja ilo sydämessä; Sinun armosi tunteminen voi väsyneenkin sielun virvoittaa ja herättää Sinua kiittämään. Sinun ilosi on olla armollinen ja laupias, antaa anteeksi runsaasti, parantaa, rauhoittaa, lohduttaa, siunata ja holhota meidän sielujamme ystävän tavoin. Opetuslapset ihastuivat, että he näkivät jälleen Herransa, me tiedämme sen varmasti. Mutta sanoilla ei voida selittää, mitä he lienevät tunteneet sydämissänsä, kun Vapahtaja osoitti heille lävistetyt kätensä ja jalkansa ja siten taritsi heille ikään kuin uudelleen lahjaksi kaiken autuuden ja ilon, jonka Hän heille ja kaikille syntisille on niin katkerasti ansainnut. Tämän tietävät yksin sielut, jotka ovat oppineet omasta kokemuksesta, mitä on se, että syntinen itkee autuutta Jeesuksessa ja löytää sen.

Ketkä siis ovat ne, joille Vapahtaja ilmoittaa itsensä vielä tänä päivänä lohdutukseksi ja iloksi? Eivät muut kuin vaivaiset, peljästyneet sydämet, jotka ikävöivät Häntä ja pyrkivät saamaan lohdutuksen Häneltä. Niin pian kuin Herra Jeesus näkee jonkun sielun ikävöivän armoa Hänen veresssänsä, Hän on

1. Pääsiäisen jälkeinen sunnuntai

kohta halukas kirkastamaan itsensä Henkensä kautta sellaiselle, kaikessa rakkaudessaan ja kaiken sovintonsa voimassa. Silloin sydän virkoo ja tulee lohdutetuksi ja ihminen voi oikein sanoa: **minun sieluni iloitsee Jumalassa minun Vapahtajassani.** Ihminen, jolla on täysi halu Jeesuksen armoon, voi sentähden olla täysin vakuuttunut Vapahtajan vielä paljon enemmän halajavan häntä tyydyttää ja autuaaksi tehdä ja sangen mielellään suovan hänen tulla rohkeaksi ja tuntea Hänen armahtavan, leppyisen Jeesus-sydämensä. Sellainen ihminen on sangen kovin Vapahtajan sydämellä; Jesajan 49. luvussa sanotaan: ” **Unohtaako vaimo lapsukaisensa, niin ettei hän armahda kohtunsa poikaa? ja vaikka hän unohtais, niin en minä kuitenkaan sinua unohda.**” Hän on kerran antanut henkensä kuolemaan syntisten edestä ja ansainnut heille iankaikkisen autuuden; ja kun meidän lunastamisemme maksoi Hänelle niin sangen paljon, niin Hän tahtoo myös mielellään syntisten tulevan tykönsä ja antavan Hänen tehdä heidät autuaiksi.

Ole siis hyvässä turvassa, rakas sielu, sinä joka ikävöit Vapahtajaasi. Lohduttaudu sillä ja ole vakaa siinä, että niin kuin Hän ilmoitti tuona päivänä itsensä huonoille sureville opetuslapsilleen, niin Hän tahtoo myös rakkaudessaan ilmestyä sinun sydämellesi ja lahjoittaa sinulle rauhansa, joka käy kaiken ymmärryksen yli. Hänellä on rauhan ajatukset sinusta ja Hän tahtoo lohduttaa sinua niin kuin äiti lohduttaa lastansa. Ja sinä saat tuntea, millaista on, kun Hän Rauhan Ruhtinaana taritsee sinulle rauhansa.

Maailmassa ei ole onnellisempaa ihmistä kuin se, joka on löytänyt rauhan Hänessä ja **jolla siten on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.** Sille, joka sen on löytänyt, muuttuu entinen tunnon kalvaminen sydäntä sulattavaiseksi synnin tähden, jolla hän on saattanut murheelliseksi rakkaan Vapahtajansa. Silloin tulee meille suurimmaksi ja vaikeimmaksi synniksi, ettemme ole rakastaneet Jeesusta emmekä Hänen sovintoansa oikein arvossa pitäneet. Meille selviää, että kaikki meidän muut ulkonaiset syntimme ovat tulleet sydämemme epäuskosta ja välinpitämättömyydestä Vapahtajaa kohtaan, jonka kautta synnillä on ollut valta meidän ylitsemme niin, ettemme ole voineet päästää itseämme sen kahleista vapaiksi. Mutta Jeesuksen rauhan ja syntien anteeksisaamisen myötä ihminen saa myöskin voiman tulla Jumalan lapseksi, sielu täytetään iankaikkisen elämän toivolla, ja sydän saa jokapäiväiseksi virvoitukseen katsella, kuinka Herra Jeesus on meitä vapaasta ansaitsemattomasta armosta rakastanut ja vetänyt meitä puoleensa sulasta laupeudesta. Siinä silmät avataan selkeästi näkemään osittain se, että me itsestämme olemme turmellut, syntiset, jumalattomat luontokappaleet, joitten sydämissä asuu sula halu ja suosio kaikkeen pahuuteen; ja osittain myös, että meillä kaiken tämän ohessa taitaa olla elävä toivo iankaikkisesta autuudesta ja taidamme tietää oikeutemme siihen, koska se on Jeesuksen pyhällä verellä ansaittu meille, jonka me joka

päivä vastaanotamme uskossa itsellemme puhdistukseksi ja pelastukseksi synneistä. Silloin me opimme tuntemaan, kuinka autuasta on **uskoa Häneen, joka jumalattoman tekee vanhurskaaksi.**

Tämä Jeesuksen rauha sydämessä tulee siitä, että Jumalan Henki oikein kirkastaa meille Vapahtajamme rakkauden ja me tulemme voitetuksi sen kautta kokonaan uhraamaan sydämemme Hänelle omaksi. Mutta Jeesuksen rakkaus ei koskaan loista kirkaammin ahdistetulle tunnolle kuin silloin, kun sielu saa katsella Vapahtajaa Hänen verisessä kärsimisensä ja samoin kuin onkaan täydellinen se sovinto, jonka Jumalan Poika omalla verellään on rakentanut. Samoin kuin Jeesus osoitti tuona päivänä opetuslapsilleen nauhojen reiät käsissään ja jaloissaan heidän sydämensä iloksi ja lohdutukseksi, niin samoin se tapahtuu vieläkin. Mikäli me tahdomme levollista tuntoa, ja meidän on määrä voida uskoa armoittamisemme ja tulevamme tässä uskossa oikein levollisiksi ja iloisiksi, niin asian täytyy olla niin, että me totuudenmukaisesti Jumalan Hengen avulla itse saamme nähdä ja lukea armovalitsemisemme ja syntiemme anteeksisaamisen Jeesuksen haavoissa. Siitä löytyy lääkitys jokaiselle haavoitetulle sydämelle. Jokainen pisara sovintoverestä, joka kasteli Jeesuksen pyhän ruumiin, jokainen haava, jonka Hän kantoi, on voimallinen todistus siitä kalliista totuudesta, **että Hän rakastaa syntisiä.** Kun Herra Jeesus kirkastaa itsensä kärsimisensä muodossa sydämelle, joka huokaa Hänen puoleensa, niin tapahtuu, että se tuntee saman kuin opetuslapset tunsivat, josta sanotaan, että **he ihastuivat, kun he näkivät Herran.** Hänen haavoissansa me tunnemme yksin Hänet meidän sydämemme Herraksi ja Kuninkaaksi, jolla on suurin omistusoikeus meidän sydämiimme ja joka on ostanut ne niin kalliisti itselleen. Hänen haavoissaan me tunnemme Hänet yksin meidän Sovittajaksemme, jolla on sydän täynnä jumalallista rakkautta meitä jokaista kohtaan; joka kantoi meidän kipumme ja maksoi kalliilla kärsimisellään iankaikkisen lunastuksen koko maailman syntien edestä. Nyt Hän elää Isän oikealla kädellä, ja Hänen sydämensä halu on armahtaa syntisiä ja antaa heille täysi osa kaikessa siinä kunniassa, jonka Hän on ansainnut meille. **Hän on nyt tullut perustaksi iankaikkiseen elämään kaikille niille, jotka tulevat Hänen kauttansa Jumalan tykö;** eikä Hän nyt enempää pyydä kuin saada lunastettunsa autuaaksi.

Kun ihminen ikävöitsee Jeesuksen rauhaa ja pyytää sitä, niin kuin sulaa armolahjaa, niin hän sen todella saa ja hänen sydämensä täytyy ilolla. Tästä syntyy hänessä halu puhua muillekin, mitä Herra on tehnyt hänen sielullensa. Sydämessä nousee sisäinen halu nähdä muitakin ihmisiä yhtä autuaina, kuin hän itse on; eikä hän voi vaieta siitä armosta, joka on hänelle tapahtunut. Sen näemme tämän päivän evankeliumista. Muut opetuslapset tahtoivat, että myös Tuomas, joka ei ollut ollut läsnä heidän kanssaan, myös iloitsisi Jeesuksen ylösnousemisesta ja siitä totuudesta, jonka he olivat nyt tulleet selkeästi

tietämään nimittäin, että Jeesus oli vielä sama lempeä, rakas ja lohduttava Jeesus kuin ennenkin. Sentähden he kertoivat hänellekin: ” **Me näimme Herran.**” Joh. 20: 25. — Se on luonnollista että, kun meidän sydämemme ihastuu suuresti sellaisesta erityisestä onnesta, jota emme ole toivoneet, niin se ikään kuin helpottaakseen ihanaa taakkaa pyrkii kertomaan siitä muillekin, ja mieli on hyvä, jos muutkin iloitsevat siitä. Samoin on myös sen Jeesuksen rauhan ja ilon laita, jonka ihminen saa uskon kautta Jeesukseen. Sellaisessa tilanteessa me emme voi vaieta Jeesuksen armon ylönpalttisesta rikkaudesta; me kerromme siitä ja ilmaisemme olevamme esimerkki siitä, kuinka halullinen Vapahtaja on vastaanottamaan ja rakastamaan suurimpiakin syntisiä, niin kuin Paavalikin puhuu itsestään: ” **Se on totinen sana ja kaiketi mahdollinen ottaa vastaan, että Kristus Jesus on tullut maailmaan syntisiä vapahtamaan, joista minä suurin olen: Mutta sentähden on minulle laupius tapahtunut, että Jesus Kristus minussa ensin osoittais kaiken pitkämielisyyden niille esikuvaksi, jotka hänen päällensä pitää uskoman ijankaikkiseen elämään.**” 1. Tim. 1: 15 - 16.

Niin monta kuin teitä nyt kulkee maailmassa levottomalla sydämellä ja rasitetulla tunnolla, ah! tulkaa kaikki Herran Jeesuksen tykö; Hän elää vielä ja sekä voi että tahtoo teidät kaikki tehdä autuaiksi. Vuodattakaa sydämenne Hänen eteensä, hyvät ihmiset! rakkaampaa ja uskollisempaa ystävää ette ikinä löydä, jolle voisitte valittaa viheliäisyyttänne. Hän soisi teidän ainoastaan tulevan Hänen tykönsä ja antavan Hänen tehdä teidät oikein autuaiksi; ja jos te tulette, niin saatte havaita, ettei Hän kohtele teitä soimaten, vaan Hänen sydämensä on iloitseva siitä, että Hän saa kohdella teitä hyvyydellä ja rakkaudella. Hän tahtoo siunata teitä ja vakuuttaa antavansa teille rauhansa; ja silloin te olette autuaat, silloin teillä on kylliksi.